

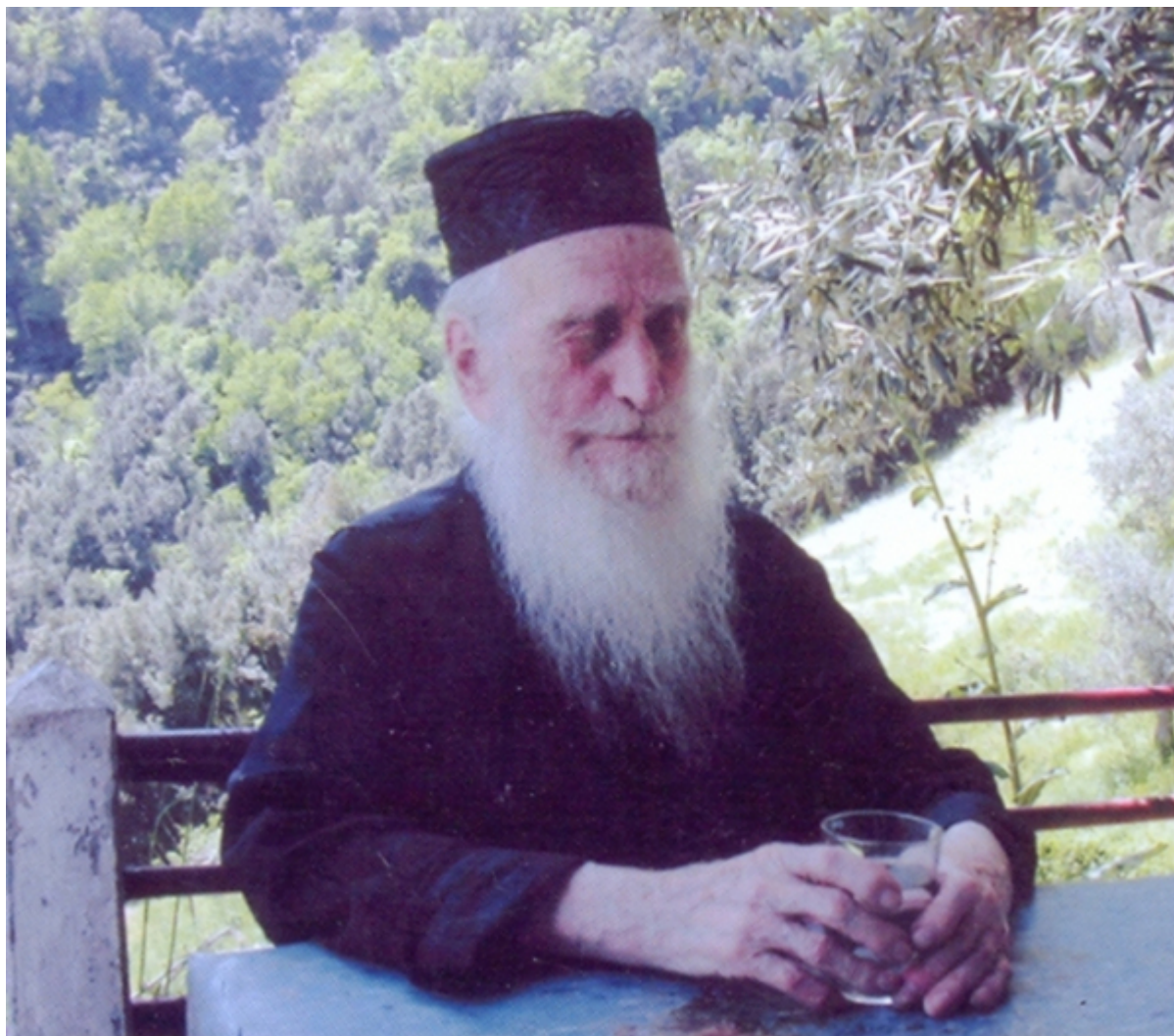
Το σθένος της αγιότητας: Γέροντας Διονύσιος της Κολιτσού (Χαράλαμπος Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο Οσιώτατος Γέροντας Διονύσιος, ο Κολιτσιώτης, ως πνευματικός καθοδηγητής, όπως τον γνώρισα

Ο οσιώτατος Γέροντας Διονύσιος, ο Κολιτσιώτης, όπως όλοι οι Άγιοί μας, δεν υπήρξε υπερφυσικό ον αν και πολιτεύθηκε ξεπερνώντας την ανθρώπινη φύση. Ήταν άνθρωπος «ομοιοπαθής ημίν» (Ιακ. ε' 17), που φορούσε το ίδιο με εμάς χοϊκό σαρκίο και ζούσε, όπως και εμείς, τη μεταπτωτική κατάσταση των πόνων, των θλίψεων και των αγώνων για την επιβίωση. Ενώ δεν διέφερε από εμάς στο χρόνο, αφού είναι σύγχρονός μας, διέφερε στον τρόπο που πολιτεύθηκε. Κουβαλούσε, όπως όλοι οι άνθρωποι μέσα στους αιώνες το ίδιο ψυχικό άλγος με εμάς, τα ίδια προβλήματα, τις ίδιες θλίψεις, την ίδια αγωνία του θανάτου, όπως μας λέει και ο μεγάλος διηγηματογράφος, ο Άγιος των Ελληνικών γραμμάτων, ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, «Σαν νάχαν ποτέ τελειωμό τα πάθια κι οι καϋμοί του κόσμου». Τα ξεπερνούσε όμως όλα με απaráμιλλο ψυχικό σθένος, με το σθένος της αγιότητος που δεν μετριέται με το στρέμμα, αλλά «με της καρδιάς το πύρωμα και με το αίμα» ταυτίζοντάς την με τη μεγαλοσύνη του εθνικού μας ποιητή Κωστή Παλαμά.

Ο Γέροντας Διονύσιος ήταν αγωνιστής της ζωής, αγωνιστής της αρετής, αγωνιστής νόμιμος στο στίβο του ήθους, της ομολογίας, των πατρικών παραδόσεων και της ψυχικής κενώσεως στην υπηρεσία του πλησίον. Και φυσικά δεν πέτυχε του προσωπικού του αγιασμού με τις ιδικές τους δυνάμεις, αφού χωρίς τη θεία δύναμη δεν επιτυγχάνει κανείς τίποτα, όπως και ο ίδιος ο Κύριος μας βεβαιώνει «Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν» (Ιωάν. ιε΄ 5). Ούτε, επίσης, επέτυχε της ολοκληρώσεως της αρετής με τα έργα του, αφού «εξ έργων νόμου ου δικαιωθήσεται πάσα σαρξ» (Ρωμ. γ΄ 20), αλλά ο δίκαιος «εκ πίστεως ζήσεται» (Ρωμ. α΄ 17). Δεν ζούσε εκτός πραγματικότητας ο Γέροντας Διονύσιος, αλλά ενημερωνόταν για τα επίκαιρα προβλήματα και κατανοούσε το μέγεθός τους, για να μπορεί ανάλογα να συντρέχει και να έρχεται αρωγός στους εμπεριστάτους συνανθρώπους μας δείχνοντας σπλάχνα οικτιρμών και αδελφικής εν Χριστώ αγάπης.

Ο Γέροντας Διονύσιος είχε το χάρισμα της ανιδιοτελούς προσφοράς, της συμπόνοιας, της πατρότητας, της διακριτικής διδασκαλίας και της τηρήσεως του Ευαγγελικού νόμου χωρίς εκπτώσεις ή παρεκκλίσεις από τα πατρώα δόγματα,

αλλά με τέτοια χάρη, που ο καθένας μας έφευγε από κοντά του αλαφρωμένος και χαρούμενος. Γνώριζε ο Γέροντας ότι η πατρότητα δεν κατακτάται, δεν επιτυγχάνεται με υλικά μέσα και τρόπους. Η πατρότητα χαρίζεται, αποτελεί δωρεά του Παναγίου Πνεύματος και είναι αποτέλεσμα της Χάριτος του Θεού και όχι της ανθρωπίνης θελήσεως, δυνάμεως η ικανότητας. Η πατρότητα αποτελεί «σημείον», γι' αυτό και οι πνευματικοί πατέρες θεωρούνται σημειοφόροι. Τους δίνεται η ικανότητα να συμβουλεύουν στοργικά, να νουθετούν τα πνευματικά τους τέκνα και να τα κατευθύνουν μέσα από τις συμπληγάδες πέτρες του παρόντος βίου στο ευρύχωρο πλάτωμα της αιωνιότητας.

Ο Γέροντας Διονύσιος γνώριζε ότι σκοπός του Πνευματικού δεν είναι μόνον ν' αντιλαμβάνεται τις αμαρτίες του ανθρώπου, ούτε είναι μόνο να διαβάσει την ευχή, για να του συγχωρούνται οι αμαρτίες. **Σκοπός του Πνευματικού είναι, να προσπαθήσει με την προσωπική εμπειρία, τη φυσική και την πνευματική που αποκτά μέσα από την δική του προσευχητική πορεία και καθαρή βίωση, να βοηθήσει τον άνθρωπο να βρει τον Θεό, να συναντηθεί μαζί Του και να γίνει μέτοχος των αγαθών Του.** Μη λησμονούμε ότι ο πνευματικός πατέρας σύμφωνα με το λόγο του αποστόλου Παύλου είναι ο άνθρωπος εκείνος, είτε ιερέας είτε μοναχός είτε λαϊκός, τον οποίο η θεία Πρόνοια φέρνει κοντά μας σε κάποια στιγμή της ζωής μας, για να μας οδηγήσει στη συνειδητή πίστη και τη γνήσια χριστιανική ζωή. Όλοι οι πνευματικοί πατέρες αντλούν από το ίδιο φρέαρ της χάριτος του ιερού Ευαγγελίου, γι' αυτό και οι κατευθύνσεις που δίνουν είναι παρόμοιες. Διαφέρουν μόνο στον τρόπο που δίνουν στους εξομολογουμένους να πιούν το ζων ύδωρ, «το αλλόμενον εις ζωήν αιώνιον» (Ιωάν. δ' 14). Και το δοχείο που αντλούσε ο Γέροντας Διονύσιος από το φρέαρ της χάριτος ήταν κατασκευασμένο από πηλό προσευχητικό ζυμωμένο με δάκρυα αγάπης και ιδρώτες ασκητικών αγώνων. Γι' αυτό και γέμιζε με ευφροσύνη και αγαλλίαση τις ψυχές μας, αφού τις δρόσιζε και τις ανέψυχε.

Το έργο του πνευματικού πατέρα, όπως με θαυμάσιο τρόπο σημειώνει ο άγιος Γρηγόριος, ο Θεολόγος, είναι το «ψυχήν πτερώσαι, αρπάσαι κόσμου και δούναι Θεώ». Να δώσει δηλαδή πνευματικά φτερά στην ψυχή του πιστού, να την αρπάξει από τα νύχια του αμαρτωλού κόσμου και να την ασφαλίσει κοντά στον Θεό. Όλα αυτά απαιτούν πολλές φροντίδες, νουθεσίες και προσευχές. Ο Γέροντας Διονύσιος έπραττε, όπως ακριβώς ο απόστολος Παύλος, το εξαιρετό αυτό πρότυπο πνευματικού πατρός, ο οποίος δεν έπαυε «μετά δακρύων νουθετών ένα έκαστον» (Πραξ. κ' 31) «άχρις ου μορφωθή Χριστός» στις ψυχές των πιστών (Γαλ. δ' 19).

[Συνεχίζεται]